

Братя Грим
Бялото цвете

Имало едно време един търговец, който имал три дъщери. Веднъж той им рекъл:

– Мили мои деца, утре заминавам на дълъг път. Кажете какво да ви донеса, като се върна?

Най-голямата дъщеря казала:

– Искам да ми донесеш бисерна огърлица.

По-малката рекла:

– А на мен донеси златна гривна.

– А ти, дъще, какво искаш? – попитал бащата най-малката.

Тя прегърнала баща си и казала:

– Искам да се върнеш жив и здрав. А като минеш през някоя гора, откъсни ми едно бяло цвете.

Тръгнал търговецът на път. Обикалял дълго и спечелил много пари. Купил огърлица на най-голямата си дъщеря и златна гривна на по-малката. Когато се връщал, минал през една гъста гора. Сред гората съзрял великолепен дворец. До двореца се издигало голямо дърво, а под него растяла момина сълза. Щом видял белите цветове, той се зарадвал и си казал: „Ето бяло цвете за най-малката ми дъщеря“.

Посегнал да го откъсне, ала изведнъж от гората изскочил лъв и ревал страховито. Търговецът се разтреперил от страх. Тогава лъвът се изправил на задните си крака и заговорил с човешки глас:

– Защо откъсна моето цвете? Сега ще те разкъсам!

– Моля те, недей! – извикал търговецът. – Не знаех, че цветето е твое. Исках да го откъсна за моята най-малка дъщеря.

– Нищо не може да те спаси. Ще те разкъсам!

– Моля ти се, пожали ме! Какво ще правят моите дъщери без мен? Ще ти дам пари колкото поискаш, само не ме погубвай!

– Не искам пари – отговорил лъвът. – Само едно нещо може да те спаси. Ако ми обещаеш, че когато се прибереш у дома, ще ми дадеш онова, което те срещне най-напред, ще ти подаря живота и ще ти позволя да откъснеш бялото цвете за твоята дъщеря.

Замислил се търговецът. Ами ако го срещне някоя от дъщерите му? Как ще я даде на този свиреп лъв?

– Казвай, нямам време да чакам – изревал лъвът. – Обещай ми или ще те разкъсам!

Търговецът нямало какво да стори и обещал. Взел бялото цвете и тръгнал към дома.

Още не бил стигнал къщата, когато насреща му изтичала най-малката дъщеря, прегърнала го и казала:

– Добре дошъл, татко! Донесъл си ми бяло цвете, любимото ми бяло цвете!

И тогава търговецът заплакал.

– Защо плачеш, татко? – попитала дъщеря му.

– Как да не плача, дъще! Скъпо ми струва това цвете. Заради него обещах на един свиреп лъв да му дам онова, което ме срещне най-напред, когато се прибера у дома. Иначе щеше да ме разкъса. О, дъще, защо излезе да ме посрещнеш?

– Не плачи, татко – утешила го най-малката дъщеря. – Щом си обещах, ще отида при лъва. Ще се върна жива и здрава.

На другата сутрин тя се сбогувала с баща си и сестрите си, взела бялото цвете и тръгнала на път. Дълго вървяла и накрая стигнала гората. Когато навлязла в нея, видяла красивия дворец. В този миг срещу нея излязъл лъвът. Посрещнал я кротко и ласкаво й заговорил:

– Ела, красива девойко – казал той. – Ще те заведа в моя дворец. Няма да ти сторя нищо лошо. Аз съм принц, но зла магьосница ме превърна в лъв. Само през нощта ставам отново човек. Тя омагьоса и моите слуги и придворни. През деня те са лъвове, а през нощта – хора. Влез в двореца и почакай там до вечерта.

Девойката влязла в двореца и вечерта принцът отишъл при нея. Той бил толкова красив, че тя веднага го обикнала. Принцът седнал до нея и я попитал:

– Искаш ли да станеш моя жена? Съгласна ли си да живееш в тази омагьосана гора и да бъдеш моя радост и утеха?

– Съгласна съм – отговорила девойката.

Още същата вечер те се оженили и заживели щастливо.

Един ден лъвът отишъл при своята съпруга и рекъл:

– Узнах от пътници в гората, че утре се жени най-голямата ти сестра. Ако искаш, отиди на сватбата. Моите лъвове ще те придружат.

Принцесата се зарадвала и се приготвила за път. Лъвовете я придружили до бащиния й дом. Когато я видели, баща й и сестрите й изтичали да я посрещнат и радостно извикали:

– Ти си жива! Кажи, как успя да се спасиш?

– Омъжих се за лъва – отговорила принцесата.

– Какво говориш?

– Той е омагьосан принц; през деня е лъв, а през нощта отново се превръща в човек.

И най-малката сестра разказала колко добър е принцът и колко щастливо живеят заедно.

След празненството лъвовете дошли и отвели принцесата в гората.

Скоро след това била сватбата на по-малката сестра. Отново показали принцесата. Тогава тя казала на лъва:

– Този път няма да отида сама. Ще дойдеш и ти на сватбата.

– Не трябва да идвам с теб – отговорил лъвът. – Много е опасно. Ако ме докосне само един лъч от запалена свещ, ще се превърна на гълъб. Седем години ще лети с гълъбите и ще бъдем далеч един от друг.

– Не се страхувай – рекла принцесата, – аз ще те пазя като очите си.

Лъвът се съгласил и двамата отишли на сватбата. Когато пристигнали, най-малката дъщеря наредила да отделят една тъмна стая, в която не прониквала никаква светлина. През цялото време лъвът трябвало да стои в нея. Ала между дъските на вратата имало малки цепнатини, които не се забелязвали.

Вечерта след сватбата, когато започнало празненството, навсякъде из къщата запалили свещи. Като ги разнасяли край стаите, един лъч проникнал между цепнатините на вратата на стаята, където бил затворен омагьосаният принц. Щом лъчът проблеснал в тъмнината, принцът се превърнал в гълъб. Когато принцесата влязла и видяла белия гълъб, казала със сълзи на очи:

– Какво ще правим сега? Аз съм виновна за всичко!

Гълъбът отговорил:

– Седем години ще бъда гълъб. Но където и да лети, ще пускам бели перца. Те ще ти показват пътя. Ако ме следваш неотклонно, ще ме спасиш от магията.

И гълъбът отлетял.

Младата принцеса го следвала неотклонно. Вървяла дълго и преминала през много трудности. Най-сетне настъпила седмата година. Принцесата се зарадвала, че мъките ѝ ще свършат. Ала един ден белите перца престанали да падат. Гълъбът изчезнал. Принцесата разпитвала навсякъде, но никой не можал да ѝ каже къде е отлетял гълъбът. Тогава тя отишла при слънцето.

– Слънчице ясно, ти грееш отвисоко и виждаш всичко. Не знаеш ли къде е моят гълъб?

– Не зная – отговорило слънцето. – Не съм виждало твоя гълъб. Но ще ти дам тази кутийка. Отвори я, когато си в опасност.

– Благодаря ти – казала принцесата и отново тръгнала на път.

Отишла при месеца.

– Месечко светлолик, ти светиш отвисоко и виждаш всичко. Не знаеш ли къде е моят гълъб?

– Не зная – отговорил месецът. – Не съм виждал твоя гълъб. Но вземи това яйце. Счупи го, когато се намираш в най-голяма опасност.

– Благодаря ти, месечко – казала принцесата, взела яйцето и продължила пътя си.

Отишла при вятъра.

– Вятърко лекокрил, ти летиш навсякъде. Не си ли виждал моя гълъб?

– Видях го – отговорил вятърът. – Той отлетя към Червеното море. Там отново се превърна в лъв, защото вече изминаха седем години. Ала ден и нощ се бие с една огнена ламя. Тази ламя е омагьосана принцеса.

Принцесата се разплакала и попитала вятъра:

– Как да помогна на лъва, за да победи ламята?

Вятърът отговорил:

– Отиди до Червеното море. Край брега ще видиш дванадесет дървета. Отчупи една пръчка от най-високото дърво и удари с нея ламята. Тогава лъвът ще я победи и отново ще се превърне в човек, а ламята ще се превърне в принцеса. В това време при вас ще долети голяма птица. Качете се на нея, тя ще ви пренесе през морето. А сега вземи този орех – когато достигнете до средата на морето, хвърли го във водата. От него ще израсне високо дърво, на което ще кацне птицата, за да си почине. Иначе няма да успее да ви пренесе през морето. Ако не хвърлиш ореха, птицата ще ви хвърли във водата.

Тръгнала принцесата отново на път. Вървяла дълго и стигнала до Червеното море. Видяла дванадесетте дървета и откъснала една пръчка от най-високото. Ударила с нея ламята и лъвът я победил. В същия миг и той, и ламята приели човешки образ. Щом се освободила от магията, принцесата хванала принца за ръка и скочила заедно с него върху гърба на голямата птица. Тя отлетяла и отнесла двамата надалеч.

Останала сама на брега, девойката горчиво заридала. Ала скоро се свързала и си казала: „Каквото и да стане, ще намеря любимия си съпруг. Ще тръгна по целия свят, но отново ще го видя и ще го отърва от принцесата.“

Дълго вървяла красивата девойка и накрая стигнала до двореца на принцесата. Там разбрала, че тя иска да се омъжи за нейния съпруг. Затова го държала затворен в двореца и никой не можел да го зърне. С него се срещала само принцесата и стражът, който му носел храна.

Тогава девойката си спомнила за кутийката, която ѝ дало слънцето. Когато я отворила, от нея излязла прекрасна златна рокля. Облякла я и отишла в двореца. Всички придворни ахнали от почуда. Смаяла се и

принцесата. Такава прелестна рокля не били виждали никъде. Принцесата решила да купи роклята и да я облече на сватбата. Повикала настрана девойката и ѝ рекла:

– Продай ми роклята си. Трябва ми за сватбата. Ще ти дам пари колкото поискаш.

– Ще ти я продам – отговорила красивата девойка, – но не искам пари за нея.

– Ще ти дам каквото пожелаеш – казала принцесата. – Кажи какво искаш.

– Искам да ме пуснеш за един час при твоя годеник, за да поговоря с него.

Отначало принцесата не се съгласила, но роклята толкова ѝ харесвала, че отстъпила. Накарала обаче стражът да даде на принца упойно питие.

Когато девойката влязла при любимия си принц, той спял дълбок сън. Тя седнала до него и започнала да му говори:

– Седем години те търсих. Заради теб ходих при слънцето, при месеца и при вятъра. Помогнах ти да победиш страшната ламя... О, принце, не ме забравяй!

Ала принцът нищо не чул. Струвало му се, че появява тих ветрец и шепне в листата на дърветата в царската градина.

След час извели девойката от покоите на принца. Тя дала роклята на принцесата и излязла от двореца покрусена. Повървяла малко, а после седнала под едно дърво да си почине и заплакала. Изведнъж си спомнила за яйцето, което ѝ подарил месецът. Счупила го и от него излязла златна квачка с дванадесет златни пиленца.

На другия ден девойката тръгнала с квачката и пиленцата към двореца. Всички придворни излезли, за да ги гледат. Дошла и принцесата. Пиленцата толкова ѝ харесали, че тя повикала настрана девойката и ѝ рекла:

– Продай ми тези пиленца. Ще ти дам пари колкото поискаш.

– Не ги продавам за пари – казала девойката. – Искам да ме пуснеш да поговоря още един час с твоя годеник и ще ти ги дам.

Принцесата се съгласила, но отново накарала стража да даде на принца упойно питие. Когато обаче стражът влязъл при принца и му подал питието, той попитал:

– Какво е това питие? Ти и вчера ми даде от него. Щом отпих една глътка, веднага заспах. Струваше ми се, че вятърът шепне в листата на дърветата.

Товага стражът отговорил:

– Щом питаш, ще ти кажа, принце. Това питие е упойно. Принцесата ме накара да ти го дам. Когато вчера отпи от него, веднага заспа. Товага при теб дойде една красива девойка. Тя плака и разказа колко дълго те е търсила и колко е страдала за теб... Ала след един час я изведоха оттук. Ти още спеше.

Принцът излял питието, легнал в леглото и се престорил на заспал.

Довели красивата девойка. Тя седнала до принца и започнала да разказва. Принцът познал гласа на любимата си жена, скочил, прегърнал я и казал:

– Ти ме спаси от ужасната магия. Досега живееш като на сън. Тази принцеса ме омагьоса отново, защото иска да се омъжи за мен. Но сега вече нищо не може да ни раздели.

– Да бягаме оттук! – казала девойката.

– Да бягаме! – рекъл принцът. – Трябва да намерим морската птица. Тя ще ни отведе надалеч.

Двамата избягали тайно от двореца. Намерили голямата птица, качили се на гърба ѝ и тя ги понесла над Червеното море. Когато стигнали средата на морето, девойката пуснала ореха, който ѝ дал вятърът. Изведнъж от водата изникнало огромно дърво. Птицата кацнала на него, за да си почине. После отново полетяла и отнесла принца и неговата красива жена в един прекрасен край, където двамата заживели щастливо.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2550>]